
Naczelna Rada Adwokacka

Palestra 14/4(148), 83-84

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

był się liczyć, przestają pasować zwykle reguły i uzasadniające je racje. Im przestępstwo cięższe, tym dłuższa jest i być powinna ludzka pamięć o nim. A zbrodnie najcięższe, zbrodnie ludobójstwa — nie zasługują chyba w ogóle na zapomnienie. Tam, gdzie chodzi o istnienie samej ludzkości, ludzkość musi się zdobyć na pamięć.

Na zakończenie wypada podkreślić,

że Autor swoje wywody i polemiki prowadzi spokojnie, utrzymując ton naukowej dysputy lub relacji, przez co książka zyskuje walor obiektywizmu. Jest ona niewątpliwie ciekawą pozycją wzbogacającą obszerną już i różnorodną literaturę przedmiotu.

Marian Cieślak

Andrzej Gaberle

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

PODSTAWĘ OBLICZENIA KWALIFIKOWANEJ WIĘKSZOŚCI GŁOSÓW PRZY PODEJMOWANIU UCHWAŁ PRZEZ ZESPOŁY ADWOKACKIE, O KTÓREJ MOWA W § 11 ROZPORZĄDZENIA MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI Z DN. 28.XII.1963 R. W SPRAWIE ZESPOŁÓW ADWOKACKICH, STANOWI LICZBA OBECNYCH NA ZEBRANIU CZŁONKÓW ZESPOŁU, A NIE LICZBA FAKTYCZNIE GŁOSUJĄCYCH ADWOKATÓW.

(uchwała Prezydium NRA z dnia 19 lutego 1970 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w Warszawie z dnia 31 stycznia 1970 r. co do wykładni § 11 rozporządzenia w sprawie zespołów adwokackich,

postanowiło:

na podstawie art. 55 ust. 1 pkt 4 u. o u.a. wyjaśnić, że podstawę obliczenia kwalifikowanej większości głosów przy podejmowaniu uchwał przez zespoły adwokackie, o której mowa w § 11 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 28.XII.1963 r. w sprawie zespołów adwokackich, stanowi liczba obecnych na zebraniu członków zespołu, a nie liczba faktycznie głosujących adwokatów.

Uzasadnienie

Rada Adwokacka w Warszawie pismem z dn. 31.I.1970 r. zwróciła się do Prezydium NRA z zapytaniem dotyczącym wykładni § 11 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 grudnia 1963 r. w sprawie zespołów adwokackich (Dz. U. z 1964 r. Nr 1, poz. 4). Konkretnie — chodziło o wyjaśnienie wątpliwości powstających na tle obliczania kwalifikowanej większości głosów przy podejmowaniu uchwał przez zespoły adwokackie. Obowiązujący tekst — zdaniem tej Ra-

dy — jest niejasny, gdyż mówi się w nim o „większości głosów”, bez bliższego jednak wyjaśnienia, czy chodzi o tych adwokatów, którzy są obecni na zebraniu zespołu, czy też tylko o tych, którzy wzięli udział w głosowaniu.

Poprzednio obowiązujący tekst rozporządzenia w sprawie zespołów adwokackich wyraźnie stwierdzał, że kwalifikowaną większość głosów należy obliczać w stosunku do obecnych na zebraniu członków zespołu. W obowiązującym w tej chwili § 11 rozporządzenia w sprawie zespołów adwokackich sformułowanie to zostało opuszczone, co nie znaczy jednak, że ustawodawca odstąpił od zajmowanego przedtem stanowiska. Po prostu uznano, że kwestia ta jest tak oczywista, iż nie wymaga ustawowego uregulowania. Porównywanie więc ze sobą dawnego i nowego tekstu nie może przemawiać za odstępstwem od zasad poprzednio obowiązujących.

Przy wykładni obecnie obowiązującego tekstu należy mieć na uwadze, że założeniem jest, by większość członków zespołu decydowała o losach zespołu. Dlatego też decydujące znaczenie ma liczba obecnych na zebraniu członków zespołu. Odmienna interpretacja doprowadziłaby do tego rodzaju sytuacji, że np. w zespole 20-osobowym przy quorum 14 osób, jeżeli 4 osoby wypowiadają się za wnioskiem o wykluczeniu członka z zespołu, 2 osoby głosują przeciwko temu wnioskowi, a 8 obecnych wstrzymuje się od głosu, to gdyby obliczać większość 2/3 nie od liczby członków zespołu obecnych na zebraniu, lecz od liczby głosujących (a więc po wyeliminowaniu osób wstrzymujących się od głosu), wówczas wystarczyłyby 4 głosy do wykluczenia członka z 20-osobowego zespołu, aczkolwiek te 4 głosy stanowiązaledwie 1/5 ogólnej liczby członków zespołu.

PRASA O ADWOKATURZE

Wszystkie dzienniki prasy centralnej i miast wojewódzkich podały obszerne sprawozdania lub notatki informacyjne o odbytym w dniu 4 marca br. posiedzeniu Sejmowej Komisji Wymiaru Sprawiedliwości, poświęconemu analizie stanu wykonania ustawy z dnia 19 grudnia 1963 r. o ustroju adwokatury. Najobszerniejszą relację z posiedzenia zamieścił organ prasowy Zrzeszenia Prawników Polskich „Prawo i Życie” (nr 6 z dn. 22 marca br.) zaopatrując ją nagłówkiem. *W Sejmie — Adwokatura.*

Dyskusji poselskiej nie towarzyszyły w prasie żadne głosy publicystyczne, czy komentarze, co można wytłumaczyć tocząca się już uprzednio od dłuższego czasu polemiką prasową na temat adwokatury.

*

Trzy jednocześnie wypowiedzi o sprawach adwokatury zamieścił tygodnik „Kultura” (nr 10 z dnia 8 marca br.). Publikacje te nawiązywały do głósnego (i kontrowersyjnego) artykułu Ernesta Skalskiego, zamieszczonego w jednym z poprzednich numerów tego tygodnika, a odnotowanego w marcowym numerze „Palestry”.

Roman D m o w s k i w artykule pt. *Adwokatura wczoraj, dziś i jutro* zakwestionował poglądy i oceny E. Skalskiego, jako nie odpowiadające obiektywnemu stanowi rzeczy. Autor główną uwagę poświęcił analizie statusu materialnego adwoka-